FUNDAȚIA BUNA VESTIRE

BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI ROMÂNE pentru CULTURĂ şi EDUCAȚIE „BUNA VESTIRE"/ an XV, nr. 107 – 110 iunie – septembrie , 2006; 10 pag.

Cancanerii şi iarăşi cancanerii!

Toate tembeliziunile – aceste mijloace moderne de imbecilizare progresivă a maselor – prezintă zilnic şi la toate orele de „jurnal" (de orice natură şi din orice domeniu) interminabile ştiri despre ce porcărele mai fac „vedetele". „Vedetă" – în accepţia curentă a prezentatorilor de ştiri şi a şefilor acestora – este acea persoană care, mereu şi mereu, umple ecranul unui post de televiziune sau altul. Multe sunt aceste „vedete". Nici nu li se mai ştie de numărul. Una este cântăreaţă de mâna a şaptea. Nu contează calitatea ei de cântăreaţă, valoarea ei profesională cum s-ar spune, contează cu cine se împerechează, câte grame de silicon şi-a vârât în buze, în popou, şolduri, sâni, unde se îmbracă, ce maşină are, cum se strâmbă şi pe cine a înjurat şi cum. Altă „vedetă" este fotbalist. Important este câţi scuipaţi i-a tras în figură unui adversar de pe teren, câte amante a schimbat, câtă bere a băut, ce diamante şi-a cumpărat, cum şi-a înjurat antrenorul. Nici ziarele nu-s mai prejos în a ne prezentat astfel de evenimente „epocale". O altă „vedetă" este nu ştiu ce şef pe la un club de fotbal sau la o federaţie de fotbal şi dă cu declaraţii în populaţie, este putred de bogat, se plimbă de la un post la altul de televiziune şi îşi dă cu presupusul despre câte în lună şi-n stele şi trăncăneşte cu realizatorul de emisiune şi nici nu şti de ce a fost invitat acolo, cine este invitat şi cine gazdă, cine le ştie pe toate – realizatorul sau invitatul. Realizatorul de tembeliziune îl întrerupe mereu la mijlocul expunerii, în mijlocul frazei, propoziţiei şi, la sfârşitul întrevederii dintre cei doi, constaţi că nici unul şi nici celălalt nu ţi-au comunicat nimic şi te-au făcut să pierzi timpul şi să te enervezi. Un altul este „vedetă" în ale comentariilor politice (tot putred de bogat şi ăsta). „Analist!" i se spune unui astfel de individ. Ca şi „vedeta" din alt domeniu nu pridideşte să alerge de la o tembeliziune la alta. Este atoateştiutor. Invitatul este de decor. Ca să nu vorbească individul de unul singur şi să zică privitorul că este dus cu pluta, săracu'! La fel, „vedeta" („analistul!") îl întrerupe pe interlocutor, debitează glumiţe, panseuri, se strâmbă, trage de urechi pe toată lumea şi este „democrat", „european", „contra legionarilor" şi lăudac (permiteţi!) al iudeilor. Acest soi de „vedetă" condamnă „cu mânie capitalistă" „naţional-comunismul", „ceauşismul" (că, deh!, promotorul lui a fost împuşcat şi nu poate să-i răspundă!), persiflează (vorba actoriţei din serialul celor de la „Divertis!") foştii voievozi ai românilor, pledează pentru emigrarea creierelor româneşti, o laudă pe Mona Muscă şi rânjeşte pe săturate la sticlă. „Vedeta" din acest domeniu, mai nou, este femeie şi tipa confundă tupeul cu ştiinţa de carte şi expunerea toaletei sau a pulpelor cu valoarea. Adică, zice că este chiar un fel de Alexandru cel Mare în ale politicii... O alta este „vedetă" în a aduce pe ecran tot soiul de actori, sportivi, cântăreţi, politicieni etc. Îi aşează pe scaune ca pe copii la şcoală şi-i ia la purecat. Aceştia stau cuminţi şi deschid clanţa doar atunci când „vedeta", stăpână pe emisiune, s-a săturat de vorbit. Numai că „vedeta" cu pricina vorbeşte în neştire cu orele. Din 4 ore de emisiune vorbeşte 3^{30} şi invitaţii câte 5 minute fiecare în total şi cu întreruperile de rigoare din partea „vedetei" realizatoare + minutele de publicitate (minute care se succed în calupuri ritmice). „Vedeta" (realizatoarea!) schimbă rochiile, fustele de cel puţin 20 de ori în timpul emisiunii (că doar „bagă publicitate!"), acelaşi soi de „vedete" sunt şi prezentatoare de reclame la diferite produse cosmetice şi nu numai. „Vedetă" se numeşte şi cititoarea de proptere! Aceasta apare, seară de seară, sau dimineaţă de dimineaţă, sau la prânz sau din oră în oră şi toată baba care se respectă o recunoaşte, maică, şi o consideră un fel de profet al mileniului al III-lea. „Vedeta" deţinătoare a unui astfel de „post" are câteva propoziţii, îndemnuri, urări. De pildă, întrebarea cheie a „vedetei" este „ce se întâmplă acolo, cutare?" sau: „mai multe ne va spune de ce se întâmplă acolo, cutare!" Aceste două propoziţii se succed de la un reportaj filmat la altul. „Vedeta" de acest gen (de regulă femeie tânără) are şi o mimică gen starletele de la Holywood. Adică, dă ochii peste cap, vocea îi este cântată în acelaşi stil, capul şi-l plimbă în sus, în jos, la stânga, la dreapta, zâmbeşte în contrasens cu ceea ce vrea să ne sugereze că ar fi comic, din când în când clipeşte semnificativ, şik, vocea şi-o modulează cum crede „vedeta" că ar plăcea privitorului (languros, învăluitor etc.). Când vrea să fie „profundă", „vedeta" pronunţă cu intonaţie cuvântul – cu pauză! – „dar..." şi urmează pauza cu subînţeles. Am putea continua umplând cel puţin un nr. întreg al revistei noastre despre „vedete" de pe micul ecran (Am uitat-o pe „vedeta" Bahmuţeanu-Prigoană. Aceasta este un ceva cu totul special şi „plenipotenţiar!" cum ar spune „băieţii de băieţi!" ai anilor '60! D aceea i-am şi pomenit numele. Specimenul a bălăcărit-o în una din nopţi pe sora celui ucis de Adrian Iovan, adică pe Mihaela Bălănel. Dumneaei era pentru omor în cazul că cineva-i calcă pe proprietate. Cică, „vedeta" este şi gazetar, gazetar care luptă pentru fericirea capitaliştilor... Ura! Halal „vedete!").

Politicianul Floricel

Articolele numărului 107-110 / 2006:

*** Noaptea de Sânzâiene (Doru MICHAIL): pag. 2, 4;**

*** Lecţiile generalului de Gaulle (PSM): pag. 4, 8;**

*** Crima organizată (Paul Spiru MIHAIL): pag. 6, 8;**

NOAPTEA DE SÂNZÂIENE: Sfântul Ioan Botezătorul - 24 IUNIE 1927 -

„În mijlocul acestor frământări şi ceasuri de răscruce ne-am adus aminte de icoana care ne-a ocrotit la închisoarea Văcăreşti. (...) Peste câteva zile am convocat la Iaşi pentru Vineri, 24 iunie 1927 pe Văcăreşteni şi puţinii studenţi care mai rămăseseră legaţi de noi. Într-o condică am scris următorul ordin de zi no. 1: Astăzi, 24 iunie 1927 (Sf. Ioan Botezătorul) ora zece seara, se înfiinţează LEGIUNEA ARHANGHELUL MIHAIL, sub conducerea mea.

SĂ VINĂ ÎN ACESTE RÂNDURI CEL CE CREDE NELIMITAT. SĂ RĂMÂNĂ ÎN AFARĂ CEL CE ARE ÎNDOIELI".

Această primă şedinţă a durat un minut.

(Corneliu Zelea Codreanu: PENTRU LEGIONARI, pag. 296)

Au trecut de atunci 79 de ani

Toate organizaţiile politice – tip partid politic – contemporane cu MIŞCAREA LEGIONARĂ – au dispărut. Doctrinele acestora, propunerile lor s-au vădit, frecvent, a fi doar promisiuni demagogice sub care se piteau apetituri, lăcomii, afaceri necurate, goană după averi nemeritate, totul îmbăiat în sosul greţos de minciuni.

Explicaţia? Iat-o – cu vorbele Căpitanului: Intima noastră stare sufletească din care s-a născut Legiunea a fost aceasta: nu ne interesa dacă vom birui, dacă vom cădea înfrânţi sau dacă vom muri.

Scopul nostru era altul: de a merge ÎNAINTE, UNIŢI.

Mergând împreună uniţi cu Dumnezeu înainte, şi cu dreptatea neamului românesc, orice soartă ne-ar fi dăruită, înfrângerea sau moartea, ea va fi binecuvântată şi va da roade pentru neamul nostru.

SUNT ÎNFRÂNGERII şi MORŢI CARE TREZESC UN NEAM LA VIAŢĂ, după cum SUNT şi BIRUINŢE DINTRE ACELEA CARE-L ADORM, spunea profesorul IORGA, odată.

Ce a făcut ca MIŞCAREA LEGIONARĂ să nu se asemene cu nici o altă organizaţie ce şi-a propus o mai bună orânduire a lumii în care trăim? De ce Mişcarea Legionară nu poate fi înscrisă în familia fascistă sau nazistă? Prin ce se deosebeşte ea de cea mai criminală făcătură din istoria lumii, COMUNISMUL?

Diferenţa este lapidar delimitată în „Pentru Legionari": „Nu negăm şi nu vom nega niciodată existenţa, rostul şi necesitatea materiei în lume, dar negăm şi vom nega de-a pururi dreptul stăpânirii ei absolute. Izbeam aşadar, într-o mentalitate în care VIŢELUL DE AUR era socotit centrul şi înţelesul vieţii. Ne-am dat seama că pe calea aceasta, a raporturilor răsturnate, dintre spirit şi materie, am fi secătuit în noi orice curaj, orice putere, orice credinţă şi orice nădejde. Singura forţă morală, la începuturile noastre, am găsit-o numai în credinţa nestrămutată, că, plasându-ne în armonia originară a vieţii – SUBORDONAREA MATERIEI SPIRITULUI – vom putea înfrânge adversităţile.

Un alt semnal: „statuia unei alte zeiţe – RAŢIUNEA – va fi sfărmată. Pe aceea pe care o ridicase lumea contra lui Dumnezeu, noi, FĂRĂ A O ARUNCA şi DISPREŢUI, vom pune-o acolo unde-i este locul, în SLUJBA LUI DUMNEZEU şi a ROSTURILOR VIEŢII".

(Dragi cititori, recitiţi aceste declaraţii ale unui bărbat care nu avea decât 34 de ani şi veţi înţelege adevăratele pricini ale mizeriei morale, materiale, politice şi spirituale prin care trece lumea azi)

Şi un avertisment care explică mai tot ceea ce se întâmplă în România post-comunistă: „Păziţi-vă, pe voi şi copii voştri de această racilă îngrozitoare: MIŞELIA. „Toată inteligenţa, toată învăţătura, toate talentele, toată educaţia nu ne vor servi la nimic dacă vom fi MIŞEI".

(Din latinescul „miselus" – MIŞELUL este un om de nimic, ticălos, nemernic, laş şi fricos". Una dintre cele mai mari crescătorii de atari exemplare – mulţi părăsiţi azi mai peste tot de-a lungul şi de-a latul ţării – s-a aflat, cum era firesc, în lumea comunistă).

„Învăţaţi pe copii voştri să nu întrebuinţeze mişelia nici contra prietenului şi **nici contra celui mai mare duşman al lor (...).** Nici în contra mişelului şi a tuturor armatelor lui mişeleşti să nu se întrebuinţeze mişelia, pentru că de vor învinge, nu va fi decât un schimb de persoane. MIŞELIA VA RĂMÂNE NESCHIMBATĂ. Mişelia învingătorului va înlocui mişelia învinsului. În esenţă, aceeaşi mişelie va stăpâni lumea. Întunericul mişeliei din lume nu poate fi alungat prin alt întuneric, ci numai prin LUMINA PE CARE O ADUCE SUFLETUL VITEAZULUI, PLIN DE CARACTER şi DE ONOARE.

Cei PATRU STÂLPI ai MIŞCĂRII LEGIONARE vor fi CREDINŢA în DUMNEZEU: aceasta ne dădea o tărie invincibilă şi o seninătate luminoasă în faţa tuturor loviturilor".

Apoi, ÎNCREDEREA ÎN MISIUNEA NOASTRĂ; DRAGOSTEA DINTRE NOI care trebuie să fie de aceeaşi intensitate şi forţă cu presiunea noianului de ură din afară; din partea legionarului nu i se cerea atât disciplina cazonă ci BUNĂ CUVIINŢĂ, CREDINŢĂ, DEVOTAMENT şi ZEL LA LUCRU.

La toate acestea se adaugă CÂNTECUL: pentru a putea să cânţi îţi trebuie o anumită stare sufletească; o armonie în sufletul tău. Cel ce merge să fure nu poate cânta. Nici cel ce merge să facă nedreptate.

Cântecul vă va fi îndreptar: de nu veţi putea cânta să ştiţi că este o boală care vă roade în adâncul fiinţei voastre sufleteşti sau că vremea v-a turnat păcate peste sufletul curat; iar dacă nu le puteţi vindeca să vă daţi la o parte şi să lăsaţi locul vostru celor ce vor putea cânta.

O altă măsură a cărei încălcare se vădeşte atât de nocivă azi – ca şi ieri – înăuntrul legiunii dar, mai ales, în toată lumea românească, şi nu doar, a fost interdicţia de a CĂUTA SĂ CONVINGI PE CINEVA SĂ SE FACĂ LEGIONAR. Obişnuita tragere de mânecă – scrie CĂPITANUL – şi pescuirea de membri – aşa cum şi, mai ales, prin ce mijloace, se petrece azi în aşa zisa „tânăra democraţie din România" – nu mi-au plăcut niciodată. Sistemul este şi a RĂMAS CONTRAR, până în ziua de azi, spiritului legionar.

Noi ne fixa punctul nostru de vedere – şi ATÂT!

Cine va voi, va veni. ŞI VA INTRA DACĂ VA FI PRIMIT!

Dar toţi cei care veneau aveau două linii distincte:

1. – o mare corectitudine sufletească;

2. – lipsa de interes personal. LA NOI NU SE PUTEA CÂŞTIGA NIMIC; AICI TOŢI NU AVEAU DECÂT DE DAT: SUFLET! AVERE! VIAŢA! CAPACITATE DE DRAGOSTE şi ÎNCREDERE".

Deosebirea FUNDAMENTALĂ faţă de toate celelalte organizaţii politice – care, toate, cred, ca şi azi, că ţara moare pentru că nu există „PROGRAME BUNE" este că trebuie să CREEM OAMENI NOI şi nu PROGRAME!

Pentru că aşa cum sunt astăzi oamenii CRESCUŢI DE COMUNISM şi INFECTAŢI DE POLITICIANISM vor fi compromise

iun. 2006.

(continuare în pag. 4)

Doru MICHAIL

Ceva despre năzbâtiile bulangiilor şi bulagioaicelor din data de 03/06. 2006.

Încep cu reproducerea unui comentariu al unui „forumist" din „Ev. Z". pe tema bulagelii. Iată opinia dlui...

■► **Ovidiu Katz** [(o.....z@yahoo.de), 2006-06-04 01:40:54]: *Fecali nu va behăi niciunde decât a pagubă, nu va ajunge sus ca Hitler, fiindcă lumea de azi e vigilentă cu aşa ceva. Oierul şi ai lui îşi fac singuri antipropagandă cu hackenkreuzul şi cu soarele sfânt pe cer. Lozincile şi atitudinile legionare supără rău de tot o anumita minoritate, care e foarte puternică atât în România, cât peste tot în lume şi care are mare alergie la hackenkreuz, hitleri, antoneşti, codreni şi alte lighioane fasciste şi legionare. Comunitatea evreiască susţine scoaterea în afara legii a tuturor mişcărilor fasciste şi legionare, potrivit Codului Penal art. 317 şi a Constituţiei României, cap. III, art. 30, cu referire la interdicţia desfăşurării activităţilor naţionalist şovine, aţâţarea urii de rasă şi naţionale. Asta e, nici nu ştie oierul în ce s-a băgat!*

Mai este nevoie de vreun comentariu? Nu! În principiu! Totuşi: Ce legătură are crucea cu „ura naţională" şi cu „comunitatea" şi cu datul din buci pe stradă a bulangiilor, meştere Katz? De ce răstălmăceşti tu lucrurile în mod fariseic? Şi de ce nu eşti tu „vigilent" cu „lichidările selective" din Fâşia Gaza şi Cisiordania, „cu victimele colaterale" din Liban şi toate cele făcute de draga ta „comunitate"... Or fi homosexuali, probabil? Ca să vezi, „comunitatea"... se revoltă imediat ce câţiva bărbaţi şi câteva femei normali(e), din România, huiduie nişte bulangii. De când numai unii pot „demonstra" şi alţii nu? N-ar fi rău ca respectiva „comunitate" a dlui Katz să se transforme într-o „comunitate" de bulangii. Numai că, vezi mata, O Katz legea (Tora) lui Moise interzice aşa ceva în mod expres şi bulangeala şi lesbianismul (adică lingerea unei femei de către o altă femeie a părţilor exterioare a organului genital pentru obţinerea de plăceri) şi le pedepseşte cu moartea. Şi tu şti aceasta, măi Katz. Şi şti şi de ce. Pentru că în acest caz o „comunitate" mică ar dispărea biologic în circa 35 de ani prin ne-naştere de copii şi atunci de unde bulangii şi „di unde comunitate"? Dar, tu, Katz, eşti 'oţ. Ne iei de fraieri! Este drept că ai succes dar nu chiar la toţi şi acolo unde n-ai succes ameninţi cu forţa „comunităţii". Măi Katz, du-te pe malul Iordanului şi n-ai decât să-ţi pui dosul la bătaie. Sunt destui arabi gata să ţi-l sature. Da' ai grijă să nu te vază un rabin, că **spurci** neamul lui Israel, că poţi s-o-ncurci cu toată apartenenţa ta la „comunitate". Ca să vezi ce gândesc „forumiştii" şi cum le răstălmăcesc aceştia...

■► Un alt ins care se face că nu pricepe sau crede că dă bine dacă o ia şi el cu condamnarea celor ce purtau „însemne fascistoide". Insul se numeşte Cristian Diaconescu şi este senator PSD. Respectivul ales s-a arătat extrem de revoltat că au fost agresată „o minoritate" de cei din „zona extremist-politică". Individul este şi rău intenţionat şi mincinos. Ce „fascişti" a văzut dumnealui agresându-i pe bulangii în după amiaza zilei de 03 iunie 2006? Şi de când este crucea un însemn „fascistoid"? N-o fi şi Iisus „fascist", „nazist", „extremist"? N-ai curajul s-o spui, dle Diaconescu? Nu-l ai încă! Şi acesta ne crede imbecili. N-ai altă treabă, dle, decât să-i căinezi pe bulangii şi să propui ţinte de răzbunare?

Omul cu Ricşa

REGULILE JOCULUI DE ŞAH, REGULILE VIEŢII, REGULILE POLITICII

Orice piesă atinsă trebuie jucată. La fel în viaţă: orice fiinţă de care ne-am apropiat, sub orice formă, dragoste, interese, profesie, relaţii sociale trebuie „jucată". Nici măcar un căţel nu trebuie abandonat după ce i s-au făcut niscaiva promisiuni de care îşi leagă el speranţa.

De aceea trebuie să respectaţi a doua regulă a bunului jucător de şah: **nu prea repede pentru că nu veţi avea timp să calculaţi toate consecinţele.** (Deşi – şi în şah, ca şi în viaţă, nimeni nu poate calcula totul. De aceea Dumnezeu ne-a dat fiecărui un paznic: înger, îngeraşul meu ce mi te-a dat Dumnezeu...)

Nu lăsaţi piese în priză: nu-i vorba doar de cai şi nebuni. Ci şi de înscrisuri, dosare, informaţii, prietene sau prieteni – care se ştie pot deveni, în anumite circumstanţe, aprigi duşmani sau adversari (vezi cazul Roman, Severin, Geoană etc.). Singurii în care poţi avea încredere totală sunt câinii.

SILIŢI-VĂ SĂ VĂ PUNEŢI ÎN VALOARE IDEILE: începând cu începutul: definiţi termenul; stabiliţi coordonatele; evaluaţi contextul, informaţi-vă asupra adversarilor (valoarea lor reală, relaţiile; posibilele alianţe etc.). Azi puteţi clarifica forţa propriilor idei prin jocuri pe calculator, experimente, trialuri şi, mai cu seamă, cercetarea eşecurilor celorlalţi.

Păstraţi cu grijă pionii – şi, fireşte, piesele majore, mai ales dacă aţi avut relaţii apropiate cu ele: în politică – dar, şi, mai ales, în viaţă, totdeauna vei avea nevoie de unul ce ţi se pare fără importanţă. Beţivii din cârciuma satului pot stabili rezultatele viitoarelor alegerii; uşierul instituţiei al cărei director eşti poate şti mai multe despre tine şi-şi poate ascunde adevăratele intenţii sub pardesiul linguşelii şi servilismului. Şi, mai cu seamă, cum s-a văzut în istoria recentă, adesea cel de jos ia locul celui de sus...

FACEŢI ROCADA CÂT MAI REPEDE: aşa se cheamă la şah operaţia proverbială: să aduni bani albi pentru zile negre. Sau cea cunoscută din ultimul război al României sub numele TISMANA – pentru că la mănăstirea cu acest nume a fost pitită comoara Băncii Naţionale (care a luat drumul „Ierşalaimului" lui Bulgakov; n. red.).

Puneţi mâna pe linii, diagonale, coloane deschise: ca şi în viaţă sau în politică: nu te înghesui într-un partid în care se află o cantitate mare de dinozauri conduşi de un pitecantrop şi păziţi de brontozauri şi nici într-o profesie în care important este dosarul şi nu capul, ci caută să ocupi acele diagonale pe care le cunoşti atât de bine încât nu-ţi poate sta nimeni înainte.

EVITAŢI IEŞIREA PREMATURĂ A DAMEI: dama din şah nu este dama din şanţuri, care, nici ea, nu trebuie să iasă prematur ci doar după ce clienţii au fost suficient încălziţi prin mijloacele ştiute: vin, cântece, apropouri deocheate şi alte asemenea.

În jocul de şah – ca şi în viaţa de toate zilele, dama poate fi aşa cum ştim din istorie, REGINA, a cărei comportare în lume, dar şi în patul regelui, să determine viitorul coroanei, regalităţii şi regatului.

Dar pentru bunul mers al familiei, partidei de şah sau partidului, REGINA trebuie să fie discretă (nu ca Elena Udrea; n. red.), atentă şi prudentă.

Nu daţi şah în mod inutil: altfel spus: ce rost are o gâlceavă dacă nu o poţi duce la capăt; nu are rost să te lupţi pentru a prelua conducerea unei ţări dacă – aşa cu au demonstrat conducătorii României în ultimii 15 ani nu ai nici idei, nici oameni care să le împlinească, nici climatul adecvat unor realizări care ar cere sacrificii din partea tuturor.

Nu deplasaţi de mai multe ori aceeaşi piesă: deci lăsaţi de o parte „rotarea cadrelor"; ci căutaţi să pregătiţi cadre adecvate pentru viitoare acţiuni şi nu trimiteţi pe câmpul de luptă decât dacă sunt apte să-şi împlinească rostul.

(continuare în pag. 9)

Pavel SPIRU.

(urmare din pag. 2)

•► **(NOAPTEA...)** şi cele mai strălucite programe.

Pentru că – susţine Corneliu Zelea Codreanu – „cea mai mare primejdie naţională stă în aceea de a ne fi deformat, de a ne fi desfigurat structura noastră rasială – daco-romană, dând naştere acestui tip de om, creând această CĂZĂTURĂ, această stârpitură morală: politicianul care nu mai are nimic în comun cu noblețea rasei noastre; care ne dezonorează şi ne omoară".

„Acest tip de om care trăieşte astăzi în politica românească l-am mai întâlnit în istorie: SUB DOMNIA LUI AU MURIT NAŢIUNI şi S-AU DĂRÂMAT STATE".

De aceea piatra unghiulară de la care porneşte Legiunea este OMUL şi nu PROGRAMUL POLITIC. Reforma omului şi nu a programelor politice. „Legiunea Arhanghelul Mihail" va fi, prin urmare mai mult o ŞCOALA şi o OASTE decât un partid politic".

Şi după ce „legionarul se va fi dezvoltat într-un astfel de mediu, în CUIB, în TABĂRA de MUNCĂ, în organizaţia şi familia legionară, va fi trimis în mijlocul lumii – să TRĂIASCĂ, pentru a învăţa să fie CORECT; să LUPTE pentru a se învăţa VITEAZ şi TARE; să MUNCEASCĂ – pentru a se deprinde cu depăşirea propriei sale persoane, slujindu-şi neamul.

Iar cheia de boltă a acestei şcoli se află în DRAGOSTE: care este cheia păcii pe care Mântuitorul a aruncat-o tuturor neamurilor din lume. Până la sfârşit – susţine Căpitanul – ele vor înţelege şi se vor convinge că după ce vor fi rătăcit, cercetat şi încercat totul, că în afară de dragostea pe care Dumnezeu a sădit-o în sufletele oamenilor, ca o sinteză a tuturor însuşirilor omeneşti şi trimiţând-ne-o prin însuşi Mântuitorul Iisus Hristos, care a pus-o deasupra tuturor virtuţilor, NU EXISTĂ NIMIC CARE SĂ NE POATĂ DA LINIŞTE şi Pace. Toate celelalte îşi au rădăcina în dragoste: şi credinţa, şi munca şi ordinea şi disciplina".

Toată istoria socială a omenirii e plină de lupte având la bază cele două mari principii care caută să-şi facă loc unul în paguba celuilalt: principiul AUTORITĂŢII şi principiul LIBERTĂŢII.

Autoritatea – susţine Corneliu Zelea Codreanu – a căutat să se extindă în dauna libertăţii. Iar aceasta, la rândul sau, a căutat să limiteze cât mai mult puterea autorităţii. Acestea două – faţă în faţă – nu pot însemna decât CONFLICT. (Priviţi, în jurul vostru şi veţi vedea ilustrarea completă a gândului exprimat de CĂPITAN; priviţi ce se întâmplă peste tot în lume – şi chiar în Uniunea Europeană unde se părea că înlocuirea principiilor autorităţii şi libertăţii cu acela al înţelegerii şi prieteniei par a fi în primejdie)

A orienta o mişcare după unul sau celălalt din aceste două principii înseamnă a continua linia istorică de turburări şi războire socială. Înseamnă a continua, pe de o parte, linia de tiranie, împilări şi nedreptate, iar pe de alta, linia de răzvrătire sângeroasă şi de permanent conflict":

„Mişcarea Legionară – continuă Căpitanul această limpede tălmăcire a orientării legiunii, nu se întemeiază EXCLUSIV nici pe principiul AUTORITĂŢII şi nici pe cel al LIBERTĂŢII: ea îşi are rădăcinile înfipte în principiul DRAGOSTEI; dragostea fiind împăcarea între cele două principii.

Dragostea nu poate aduce nici tiranie, nici împilare, nici nedreptate, nici răzvrătire sângeroasă, nici războire socială.

Dragostea aplicată însemnează pace în suflete, în societate şi în lume.

Pacea nu ne va fi dată nici de justiţie – ci numai de bunătate şi dragoste – pentru că justiţia e foarte greu să se realizeze integral şi chiar dacă s-ar găsi un aparat de realizare perfectă a acesteia, omul este imperfect, neputând-o sesiza şi aprecia, va fi un veşnic nemulţumit.

Iar întru apărarea punctului său de vedere Căpitanul face apel la epistola Apostolului Pavel: I Corinteni XIII, 1-8, reamintindu-ne că „dacă aş avea darul proorocirii şi aş cunoaşte toate tainele şi toată ştiinţa, chiar dacă aş avea credinţă aşa încât să mut şi munţii, dacă dragoste nu am, nimic nu sunt. (...) Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, dragostea nu pizmuieşte, dragostea nu se laudă, nu se gândeşte la rău. Nu se bucură de nelegiuiri ci se bucură de adevăr. Acopere totul, crede totul, nădăjduieşte totul, suferă totul" etc.

LECŢIILE GENERALULUI de GAULLE

1. – Toţi vor Europa dacă le aranjează micile lor afaceri. Eu vreau Europa europeană – adică să nu fie americană.

Nu am aşteptat ca iluminaţii de la Haga să descopere că există o Europă şi că aceasta s-ar putea organiza. Textele mele dinainte şi după ultimul război vorbesc despre o Europă unită – adică uniunea statelor europene.

Doresc Europa; dar o Europă a realităţilor.

Prima idee: Europa occidentală trebuie să se organizeze pentru a face contraponderea celor doi mastodonţi – Statele Unite şi Rusia; atât timp cât statele noastre vor rămâne dispersate vor fi o pradă facilă pentru ruşi – (întocmai ca cei trei curiaţi ce sosesc separat în faţa lui Horaţiu) – dacă nu ne protejează americanii. Şi atunci vom fi sau colonii ruse sau protectorate americane.

Trebuie să începem cu „nucleul dur" – fără a bara drumul celorlalţi inclusiv al Poloniei şi al celorlalţi sateliţi când cortina de fier se va ridica.

A doua idee: Europa se va face numai dacă Franţa şi Germania se vor reconcilia sau nu. Lucrul s-a realizat la nivelul conducătorilor dar francezii continuă să-i deteste pe „boşi".

Nu va exista construcţie europeană dacă înţelegerea dintre aceste două popoare nu va fi cheia de boltă.

Asta pentru că Franţa a suferit mai mult decât ceilalţi, pentru că a fost singura ţară al cărui guvern legal a colaborat cu inamicul. Nici una dintre celelalte naţiuni nu i-a văzut pe conducători vânzându-şi sufletul. Guvernele lor s-au exilat; nu se îndoiau de calea ce trebuia urmată; nu erau divizaţi în profunzime; Germanii sunt un mare popor care a triumfat apoi a fost zdrobit; Francezii un mare popor care a fost zdrobit apoi a fost asociat la triumf.

(Vizitând Rusia, în 1944) generalul, privind ruinele încă intacte ale Stalingradului, declară – „ce mare popor!" Şi Laloy, interpretul, traduce pentru ruşi spusa generalului. Dar satisfacţia acestora le îngheaţă pe buze când generalul precizează – „vorbesc despre Germani"...)

A treia idee directoare: fiecare popor este diferit de celelalte, incomparabil, inalterabil, ireductibil. Trebuie să rămână el însuşi, în originalitatea sa – aşa cum l-a făcut istoria şi cultura sa. Cu amintirile, cu credinţele, legendele sale, credinţa sa, voinţa sa de a-şi construi viitorul. Dacă vrei să uneşti naţiunile nu căuta să le integrezi aşa cum integrezi castanele într-un piure de castane. Trebuie să le respecţi personalitatea. Să le apropii, să-i înveţi să trăiască împreună, să determini guvernele legitime să se înţeleagă şi, într-o zi, să se confedereze; adică să pună în comun anumite competenţe – în rest rămânând independente.

A patra idee: această Europă va lua naştere în ziua în care popoarele – în profunzimea lor vor decide să adere. Nu va fi

(continuare în pag. 8)

pt. conf. **PSM**

VIRGIL VELESCU
1914 - 2006

În dimneaţa zilei de 30 aprilie 2006 a plecat dintre noi inginerul, dr. în ştiinţe economice, **Virgil Velescu** luptător dârz pentru Cruce şi Neam.

S-a născut la 10 martie 1914 în comuna Trăian, la zece km. de municipiul Bacău. A urmat Liceul Teoretic la Roman după care s-a înscris la Politehnica din Bucureşti. Aici majoritatea studenţilor erau legionari.

Dumnezeu a vrut aşa, după cum el mărturiseşte, ca din 1934 să păşească în rând cu cei mulţi, cu legionarii.

După ce şi-a luat diploma de inginer, în scurt timp, a reuşit să-şi demonstreze profesionalismul şi să fie angajat la Ministerul Lucrărilor Publice. Ajuns în această poziţie Ion Moţa, îi cere ajutorul în refacerea măsurătorilor pentru construirea „Casei Verzi", sediul Central al Legiunii.

În timp ce se lucra, planurile clădirii au dispărut în condiţii necunoscute, dar ing. Virgil Velescu le-a refăcut.

Cu această ocazie l-a cunoscut pe Căpitan, pe Ionel Moţa şi pe mulţi lideri ai Mişcării Legionare.

Ing. Virgil Velescu s-a aflat de două ori în pericol de moarte.

În septembrie 1939, după asasinarea primului ministru Armand Călinescu de către echipa de legionari condusă de Miti Dumitrescu. Atunci regele Carol al II-lea, prin generalul Ghe. Argeşeanu, dezlănţuie o mare represiune împotriva legionarilor ucigând aproape 300 de oameni fără sentinţă de condamnare la moarte, fără vină, expunându-le cadavrele în pieţe publice pentru a-i îngrozi pe români.

A pierit atunci cea mai mare parte din elita legionară. Ing. Virgil Velescu era trecut şi el pe acele liste de către Siguranţa Statului, dar a fost salvat de către ministrul Lucrărilor Publice Mihail Ghelmegeanu. A doua oară la 21 ianuarie 1941, dar a scăpat cu fuga în Germania. Datorită faptului că stăpânea bine limbile germană, franceză şi engleză a fost angajat la Ministerul Propagandei celui de al III-lea Reich unde a lucrat până la 15 decembrie 1942. În timpul cât a lucrat la Ministerul Propagandei a avut ocazia să culeagă o serie de informaţii din care se desprindea indubitabil că nemţii, de vor câştiga războiul, teritoriul fostului Imperiu Austro-Ungar va reveni Germaniei, iar românii vor fi împinşi spre răsărit, în Transnistria şi România va rămâne o ţară agricolă.

De aceea nu putea să-l iubească pe Hitler, conducerea Mişcării Legionare întrând la gânduri pentru viitorul ţării.

La finele anului 1942, împreună cu alţi camarazi este arestat şi depus în lagărul de la Buchenwald. Motivul acestei arestări a fost evadarea lui Horia Sima, comandantul Legiunii de la Berchenbruch şi plecarea la celălalt capăt ale Axei în speranţa că, poate, va găsi acolo, în Italia, mai multă înţelegere pentru soarta României.

Dar Mussolini era la remorca Germaniei şi l-a returnat pe Horia Sima lui Hitler, lucru pe care Virgil Velescu îl ştia pentru că lucra la Ministerul Propagandei şi l-a comunicat şefilor Mişcării.

Arestarea inginerului Virgil Velescu a fost o lovitură grea pentru legionarii din exil, fiindcă el era unul din oamenii de legătură între Horia Sima şi legionarii din libertate.

Cu Horia Sima se cunoştea din anul 1940 şi era în relaţii de colaborare cu el când se pregăteau marilor manifestaţii legionare din faţa Palatului Regal pentru doborârea regelui Carol, în toamna anului 1940.

La 3 septembrie 1940 împreună cu un grup de douăzeci de legionari ia parte la acţiunea de la Braşov pentru ocuparea postului de emisie radio – Bod, a telefoanelor şi Jandarmeriei. Ing. Virgil Velescu va fi rănit. În Germania, ne spunea Virgil Velescu, că, un timp, Horia Sima putea ieşi clandestin din lagăr, periodic, pentru a da ordine sau, când nu putea, trimitea pe prof. Constantin Stoicănescu.

În lagărul de la Buchenwald erau deţinuţi circa 50. 000 de oameni, majoritatea ruşi, polonezi şi evrei. Românii erau ţinuţi în barăci separate şi obligaţi să lucreze. Deşi erau ţinuţi într-un regim mai bun sufereau pentru faptul că erau privaţi de libertate şi expuşi morţii datorită bombardamentelor.

După evadarea lui Horia Sima au fost duşi la Buchenwald si ceilalţi lideri legionari. Horia Sima a fost izolat, fiind închis împreună doar cu Traian Borobaru si Alexandru Randa în lagărul de la Oranienburg – Schasenhausen, pentru a nu mai avea legătură cu ceilalţi legionari. A fost ţinut acolo până la 23 august 1944, când România a întors armele împotriva Germaniei. Abia atunci Hitler a dispus eliberarea tuturor legionarilor, deoarece nu mai puteau fi folosiţi ca material de şantaj împotriva lui Ion Antonescu. Cu o zi înainte de eliberarea legionarilor, lagărul a fost bombardat de americani. Au căzut acolo, ucişi, şase legionari iar peste 40 au fost răniţi.

Toţi legionarii din lagăre au fost transportaţi cu trenul la Viena, unde, la 26 august 1944, s-a anunţat înfiinţarea Guvernului Naţional Român, condus de Horia Sima. Tot la Viena a luat fiinţă şi Armata Naţională condusă de generalul Platon Chirnoagă. Guvernul Naţional şi Armata Naţională şi-au încetat activitatea după capitularea Germaniei, când nu mai era nici o speranţă de a salva ţara pe această cale de cotropitorul ruso-comunist.

În aceste împrejurări, după ocuparea Germaniei de către trupele aliate, Virgil Velescu a întocmit un memoriu, în limba franceză, în care a expus toate suferinţele ce le-a îndurat Mişcarea Legionară, atât din partea lui Ion Antonescu, cât şi din a Reichului german, pe care l-a înmânat lui Robert Murphy, consilierul diplomatic al generalului Eisenhower, şeful Cartierului General al Aliaţilor, amplasat la Frankfurt pe Main. În discuţia cu primitorul memoriului, Virgil Velescu l-a convins pe acela că Mişcarea Legionară nu face parte din grupările care au colaborat cu naziştii. Avizul aceluia pe memoriu l-a făcut pe generalul Eisenhower să nu-i prigonească pe legionari şi i-a considerat în afara grupărilor „colaboraţioniste". În virtutea demersului făcut de Virgil Velescu, legionarii s-au putut mişca liber. Viaţa urmându-şi mersul înainte, inginerul Virgil Velescu se înscrie la Facultatea de Economie Politică a Universităţii din München şi obţine titlul de doctor în această specialitate.

A lucrat un timp în Franţa, iar din 1964 a devenit redactor al secţiei în limba română a postului de radio Deutsche Welle, de unde va ieşi la pensie. În anul 1993 s-a întors pe pământul părinţilor săi, după un exil de 53 de ani, timp în care a rămas loial tării şi neamului său, faţă de care nu s-a îndepărtat; l-a iubit si l-a servit cu toată dragostea şi cu toată puterea sufletului său.

Vai de inima patriotului care, alungat pe pământ străin, îndură dorul de patrie şi de cei dragi. Inginerul şi doctorul în ştiinţe economice Virgil Velescu a trăit această durere, dar nu s-a lăsat copleşit. Oriunde, el şi-a făcut datoria către cei rămaşi şi a respectat jurământul de legionar.

Dumnezeu a voit şi l-a învrednicit ca aici, pe pământ, pe drumurile vremii trecătoare să-l cunoască pe Căpitan, pe eroii Bisericii Creştine Ionel Moţa şi Vasile Marin şi pe alţi mucenici şi să-i încununeze viaţa cu faptele şi crezul legionar – nimb de strălucire fără apus – de care el nu s-a dezis.

Anonim şi tăcut, pe drumul de foc şi de jertfă, pe care de bună voie şi l-a ales, el scrie pentru destinul Mişcării Legionare o paginã de istorie pe care nimeni nu o va mai putea da înapoi.

01/05. 2006

Petru C. BACIU

CRIMA ORGANIZATĂ

Ca să ne înţelegem trebuie să definim conceptele care vor defila în jocul conversaţiei şi vom începe cu CRIMA, cuvânt ce ne vine din latinescul CRIMEN şi care, iniţial, însemna ACUZAŢIE; prin extindere, azi, „încălcare foarte gravă a moralei şi legii beneficiind de sinonime – ATENTAT, DELICT, GREŞEALĂ, INFRACŢIUNE, RĂU, PĂCAT.

În sens restrâns, CRIMA, este „infracţiunea pe care legile o pedepsesc cu sancţiune – opusă deci CONTRAVENŢII sau DELICTULUI. Tot crimă este şi trădarea, spionajul sau complotul – dar şi corupţia, excrocheria, frauda şi, firește, asasinatul.

Dar de ce ORGANIZATĂ?

Pentru clarificare ne-am adresat unei colecţii intitulată QUE SAIS – JE –(CE ŞTIU EU? care a depăşit 4. 000 de titluri, apar în Franţa la PUF (Presa Universitară Franceză) care-şi propune sub titlul „LA CRIME ORGANISE" (Crima organizată) ce este, cum s-a instalat, şi de ce se menţine şi s-a extins această – „principala beneficiară a dezordinii mondiale ce domneşte de la sfârşitul războiului rece.

Acest CAPITAL CRIMINAL se află în mâinile a câtorva duzini de mafioţi, mari traficanţi, seniori ai războiului şi dictatori corupţi. Autorii acestui scurt eseu – (nici unul dintre volumele colecţiei – indiferent de tema tratată – nu poate depăşi 200 de pagini – format mic –) îşi propun să scoată la iveală primejdiile ce pândesc economiile fragile ale aşa ziselor „ţări emergente" (o altă denumire a „ţărilor în curs de dezvoltare) dar şi pe cele dezvoltate din pricina spălării unei mase considerabile de bani negri.

Iar cei doi care au redactat acest text – Lavier Raufer – directorul de studii al centrului ce studiază „ameninţările criminale contemporane" şi Stephane Inere arhivarul amintitului centru – susţin că ceea ce se întâmplă devine din ce în ce mai neliniştitor aşa cum reiese şi din comunicatul final al întâlnirii celor 8 MARI (G 8 din Anglia (1998) care sublinia „creşterea drastică a crimei organizate în toată lumea" la care se poate adăuga şi cel din 1999 când preşedinţii Statelor Unite şi Mexicului au ales ca subiect prim al întâlnirii lor – „crima organizată: cartelurile, narco-traficanţii".

Subiectul continuă să fie neliniştitor pentru că şi la Londra, peste un an, conferinţa mondială este consacrată „ameninţării transnaţionale reprezentată de crima organizată".

De ce această îngrijorare?

Factorul declanşator a fost descoperirea, la Londra, în 1992, a unei REZERVE SECRETE de bani lichizi aparţinând cartelurilor de narco-traficanţi şi ai cartelului Cali egală cu 20 METRI CUBI de dolari – adică 8% din comerţul mondial, veniturile NETE ale crimei organizate atingând 3100 miliarde de franci francezi, adică aproape 500 miliarde de EURO = cu DOI LA SUTĂ DIN PRODUSUL BRUT MONDIAL!

Existenţa acestor rezerve uriaşe de bani lichizi permite acţiuni bursiere speculative care au permis, de pildă, Japoniei în 1990 pierderi de bogăţii naţionale egale cu cele produse de al doilea război mondial sau cu PIB - ul Coreei de Sud din 1996.

Mai grav: acest „capital" nu este dispersat ci se află în mâinile a câtorva zeci de şefi mafioţi, mari traficanţi de o „sălbăticie înspăimântătoare, nemiloasă".

În plus, pentru prima dată în istoria ordinii internaţionale nu mai este una interstatală pentru că dintre cele 100 puteri economice principale ale lumii, 51 nu mai sunt state – naţiuni ci MULTINAŢIONALE; 200 grupuri mondiale reprezintă aproape 30% din activitatea economică planetară; 500 dintre primele grupuri mondiale – avangarda mondializării acoperă 70% din comerţul mondial, legal!

Criminalitatea organizată a copiat comportamentul entităţilor licite folosind mondializarea pentru a dispersa, delocaliza, optimiza prestaţiile sale cu singura diferenţă: INTERNAŢIONALIZAREA CRIMEI S-A REALIZAT MAI REPEDE, MAI PROFUND, mai FERM decât cea LEGITIMĂ!

Conceptul criminologic şi penal al „crimei organizate" a fost, iniţial, definit de americani prin anii '20 când „PROHIBIŢIA" a realizat ceea ce fiecare ştim din filmele cu gangsteri – şi a fost preluat la Neapole, în 1994 – şi structurat astfel: „ORGANIZAREA UNOR GRUPURI ÎN SCOPUL UNOR ACTIVITĂŢI CRIMINALE! PREZENŢA UNOR LEGĂTURI IERARHICE sau RELAŢII PERSONALE care PERMIT ANUMITOR INDIVIZI SĂ CONDUCĂ GRUPUL; RECURGEREA LA VIOLENŢĂ, INTIMIDARE SAU / ŞI CORUPŢIE! SPĂLAREA PROFITURILOR ILICITE".

Pentru ca lucrurile să fie mai clare şi delimitarea mai uşoară, Uniunea Europeană a introdus 11 CRITERII dintre care existenţa a 6 (cu prezenţa obligatorie a celor numerotate 1, 5, 11) definesc EXISTENŢA INFRACŢIUNII:

1. – Colaborarea a mai mult de DOUĂ persoane;
2. – sarcini specifice atribuite fiecăruia;
3. – pe o perioadă destul de lungă sau nedeterminată;
4. – cu existenţa unei forme de disciplină şi control;
5. – persoane suspecte de a fi comis infracţiuni grave;
6. – acţionând la nivel internaţional;
7. – recurgând la violenţă sau alte forme de intimidare;
8. – utilizând structuri comerciale sau de tip comercial;
9. – folosind spălarea banilor;
10. – şi EXERCITÂND INFLUENŢA ASUPRA acestora;

Dacă nu răspund la criteriile 1, 5 şi

11. – este vorba de bandă criminală structurată.

Toate criteriile: MAFIE!

Dar în toate cazurile EXERCIŢIUL PUTERII se bazează pe VIOLENŢĂ şi SECRET.

Şi, orice societate criminală îşi foloseşte identic banii:

= consum personal al membrilor (de pildă fermă la Cornu, yaht, copiii la şcoli scumpe, străineşti etc. ;

= cheltuieli de funcţionare;

= mijloace pentru coruperea Poliţiei, funcţionarilor, Justiţiei etc.;

= investiţii cu banii spălaţi (imobiliar, acţiuni, terenuri, păduri etc.).

Crima organizată - susţine Peter Supsha – profesor la Universitatea din New-Mexico ar avea TREI nivele de virulenţă: PRĂDĂTOR, PARAZITAR şi stadiul suprem – cel SIMBIOTIC, adică o CUMETRIE perversă între afacerile criminale, instituţii şi sistemul politic, cu o gestiune delicventă a puterii locale în care aleşii şi oficiali veroşi semnează cu Mafia un pact ocult: SUSŢINERE ELECTORALĂ contra PIEŢE PUBLICE.

Acest STADIU SIMBIOTIC se caracterizează prin: infiltrarea masivă în economia legală (hoteluri, restaurante, baruri, cafenele, cazinouri, cluburi de noapte etc.) ; dar şi societăţi de transport, aeroporturi, porturi;

= supunerea instituţiilor şi – întreprinderilor prin intimidare, violenţă, manipulare sindicală şi

= pirateria pieţelor publice: sunt fie corupţi, fie eliminaţi administratorii pieţelor.

Există şi un ŞOTRON al crimei organizate:

(continuare în pag. 8.)

pt. conf. **Paul Spiru MIHAIL**

POMUL CUNOAŞTERII

Textul este limpede:

„Este , aşadar, vorba, despre BINE şi RĂU. Dar nu-i în toate domeniile adevărat că orice lucru BUN poate deveni NOCIV şi că din lemn de stejar se poate face şi cruce şi ciomag? Sau că „libertatea este ca o funie aruncată spre ceruri: poţi urca spre treptele dumnezeirii dar poţi foarte bine ajunge şi în Împărăţia Diavolilor" – (l-am citat cu oarece modificări pe dragul nostru Petre Ţuţea). Dar nu-i mai puţin adevărat că nici „RĂUL" nu-i totdeauna de aruncat pentru că uneori „rău cu rău dar mai rău fără rău" şi „în orice rău se află un pustiu de bine".

Toate aceste gânduri au plecat de la două isprăvi recente ale curiozităţii umane – nu spune Aristotel că „toţi oamenii, prin natura lor doresc să ştie, să cunoască, să afle" – la care ar trebui – şi, mai ales, să medităm şi asupra acestei afirmaţii semnate de LF Stone: „Fiecare om este propriul său Pygmalion şi-şi petrece viaţa automodelându-se. Şi, modelându-se pe sine – în rău sau în bine – el îşi modelează rasa şi viitorul".

Cele două pătrunderi în domeniul interdicţiei semnalate de Biblie sunt, după părerea mea, energia atomică, partea întunecată a acestei realizări este mai evidentă – lucru suficient de explicabil după Hiroşima; Nagasaki; Cernobâl şi Koslodui – în ce priveşte genetica aspectele negative sunt mai puţin vizibile – sau, mai corect spus, mai puţin scoase în evidenţă de cei care le cunosc.

Fireşte, există posibilitatea ca ambele domenii să ne ducă – aşa cum spunea Ţuţea – spre înălţimile cerului, dar, cel puţin până acum, cântarul se apleacă spre partea negativă a acestor realizări.

Asemenea cărţii lui Aldous Huxley ce părea, la apariţia ei ca fiind o glumă – a cărei seriozitate s-a vădit tulburătoare; în zilele noastre, revista The Economist – sub titlul PERFECT se întreba, la 14 aprilie 2001, care este – sau ar trebui să fie – etica şi politica clonării umane. Introducerea pare a fi semnată de Huxley: „suntem la un dineu în anul 2025. gazda ne atrage atenţia că roşiile pe care le mâncăm sunt unele de tip nou care reduc colesterolul; vecinul tău, homosexual, îţi povesteşte cum se comportă clona sa (este vorba de fiul său sau de fratele lui) la şcoală. Cineva menţiona azi cât a trebuit să plătească familia Smith pentru ca fiica lor să aibă în mod cert ochii albaştri. Dar nu ar fi trebuit ca părinţii fetei să cheltuiască pentru a ieşi un copil cu daruri muzicale. Un alt cuplu a renunţat la clona Margaret Thatcher preferând-o pe cea a lui Bill Clinton: Politicienii de dreapta fac încercări ca vârsta de pensionare să fie la 95 de ani!"

Ni se atrage atenţia că „nu este o profeţie ci mai mult un set de posibilităţi pe care revoluţia din genetică le-ar putea azvârli pe piaţă! Că această lume ar putea fi sau o eroare, sau ne va libera, ori ne va inspira şi, poate, ne va dezgusta. Şi, cine ştie o combinaţie din toate aceste emoţii". Ştiinţa genetică nu pune tocmai „întrebările normale asupra modului în care ar trebui reglate noile tehnologii. Acestea prezintă şi provocări etice şi politice – dintre care multe traversează barierele tradiţionale ale liberalismului şi conservatorismului.

Cele mai ferme poziţii – susţin redactorii editorialului din „Economist" sunt cele susţinute de extreme: Biserica Catolică tinde să se opună tuturor tehnologiilor reproductive la om – inclusiv clonarea. Pe de altă parte liberalii, industria, biotehnologia şi cei mai mulţi oameni de ştiinţă se află de cealaltă parte: oamenii, susţin ei, trebuie să fie cât mai liber posibil, să decidă ce vor să facă cu trupurile lor – şi, prin extensie, cu cele ale copiilor lor.

Jurnaliştii revistei sunt de partea ştiinţei.

În agricultură a apărut hrana modificată genetic ca sursă de alimente mai ieftine, şi mai nutritivă (dar şi dăunătoare omului neclonat; n. red.).

În ce priveşte sănătatea umană, biotehnologia pare a oferi două lucruri magice: şansa de a croi unei persoane o medicaţie pe măsură şi posibilitatea de a preveni anumite maladii înainte de a apărea. Una peste alta părea greşit să negi oamenilor dreptul de a încerca aceste posibilităţi. Deja o multitudine de cupluri care îşi doreau copii, dar erau sterili, îi au.

Dar scepticismul, nu atât sprijinit pe idei în ce priveşte tehnologia, este şi el liberal. Nu este neliberal să marchezi o tehnologie despre care mulţi oameni o simt greţoasă şi despre care se ştie atât de puţin.

Şi nici nu este neliberal să te preocupi de drepturile copiilor ai căror părinţi pot fi tentaţi să încerce să-i perfecţioneze.

S-a început cu propunerea a două decizii relativ uşor de luat: fiecare ţară trebuie să aibă echivalentul autorităţii britanice pentru fertilizarea umană şi embriologie – un supraveghetor permanent, independent, compus din oameni de ştiinţă şi eticişti care să raporteze ministrului Sănătăţii. Acesta poate implica ceva mai mult „red tape" – ceea ce ar putea să-i determine pe oamenii de ştiinţă să justifice ceea ce întreprind ca fiind „necesar şi dezirabil" de fiecare dată când sar pârleazul". Lucrul ce pare de preferat sistemului american unde singura ameninţare pentru industrie se produce doar cu stipularea modului în care se pot cheltui banii publici. Electoratul nu va fi fericit dacă guvernul nu face nimic atunci când se întâmplă ceva oribil numai pentru că acest lucru se petrece într-un laborator particular.

Următorul pas: al autorităţii trebuie să impună un moratoriu asupra clonării umane nu din motive etice ci pentru că aşa cum ne-am opus transplantului de organe animale la oameni – xenotransplantul – este vorba de măsuri de siguranţă. În principiu clonarea umană este simplă: găseşti un donator de ou! Îi extragi nucleul, îi injectezi o celulă de la persoana pe care doreşti să o copiezi, îi declanşezi creşterea. Şi aştepţi copia conform cu originalul...

În practică, însă, există mari obstacole tehnice. Multe din animalele clonate apar cu diformităţi teribile. (aproximativ una din 20 de clone animale supravieţuieşte) Un atare succes poate fi tolerabil cu fluturi sau oi, dar nu şi cu oameni.

Dar există o parte mai dură: este vorba de aspectul etic. Sunt binevenite – chiar dacă ar fi sigure – modificările genetice?

Abordare aceasta nu implică însă că dificultăţile sunt imposibil de acoperit: cazul celor mai multe soiuri de clonări umane este simplu şi similar cu IVF (fertilizarea în vitro): ar permite oamenilor, care nu se pot reproduce, să realizeze acest lucru. Criticii argumentează afirmând că numărul enorm de clone ar diminua calitatea speciei umane. Sexul are acest scop. Totuşi, va fi nevoie de milioane de clone pentru a avea un impact major asupra sănătăţii speciei care deja numără şase miliarde. În plus este improbabil că multe cupluri vor alege clonarea în locul procreaţiei de modă veche. Fireşte, prejudecăţi curente, sugerează că mulţi vor crede că fiinţele clonate vor fi inferioare celorlalte fiinţe umane.

Există însă o teamă generală că clonarea reprezintă o formă de despotism asupra viitoarelor generaţii. Clonarea nu produce o copie perfectă: o clonă va avea doar aceleaşi gene cu ale tatălui sau mamei sale. Produsă într-un uter diferit şi dezvoltându-se într-un timp diferit decât strămoşul său – o clonă poate fi (noi nu ştim) mult mai puţin similară decât un geamăn identic. Clonarea va crea indivizi. Dar acest fapt nu înseamnă că tot soiul de clonări ar fi bine primite din punctul de vedere al copiilor. Cine ar dori să fie clona Margaretei Thacher?

aug. 2005.

(continuare în pag. 9)

Doru MIHAIL

(urmare din pag. 4)

•►**(LECŢIILE...)** suficientă ratificarea realizată de parlamentari; ci vor fi necesare referendumuri populare de preferinţă în aceeaşi zi în toate ţările implicate.

În 1960, generalul discută disputa dintre partizanii federaţiei şi ai confederaţiei, ai supranaţionalităţii şi transnaţionalităţii – care nu s-a terminat nici până azi spune (1994) A. P.

De Gaulle nu este de acord cu stabilirea Statelor Unite ale Europei, cu un superguvern federal, compus din actualele comisii care ar surplomba guvernele provinciale – actualele guverne ale statelor care nu s-ar mai ocupa decât de chestiuni secundare.

În ce priveşte supranaţionalitatea – asta-i absurd. Nimic nu este mai presus de naţiuni – decât ceea ce statele lor decid împreună. Pretenţiile comisarilor de la Bruxelles de a da ordine guvernelor sunt derizorii.

Dar nu exclud pentru mai târziu o confederaţie care ar fi încoronarea unui efort răbdător pentru a degaja o politică comună, o diplomaţie comună, o securitate comună... ceea ce nu se va realiza decât prin concentrarea guvernelor legitime şi nu de către tehnocraţi apatrizi.

Şi la despărţire, aşa, neglijent, generalul îi spune: ai putea să-mi faci o notă asupra mijloacelor practice de a înăbuşi supranaţionalitatea? Şi - pentru că tot eşti cu tocul în mână, (tant que vous tiendrez la plume) ai putea scrie articole pentru a vulgariza aceste idei; buletinele lunare ale comitetului european sunt bune dar nu se văd decât scurte extrase prin jurnale. Trebuie alimentată marea presă.

Iar nota secretă destinată generalului va ajunge, printr-o „ciudată" eroare a secretarei; (?!) în mapele grupului liberal din „Parlamentul Europei" şi va fi folosită, în 1967, când va fi prezentat guvernului Pompidou împotriva acestuia: „Noi vrem să activăm virtualităţile federale ale tratatului de la Roma; noi vrem Statele Unite ale Europei!

(urmare din pag. 6)

•► (CRIMA ORGANIZATĂ)

Pasul prim – „pe pragul unei cariere criminale – axat pe prostituţie şi proxenetism; furturi; afaceri cu stupefiante; profilul participanţilor: Indivizi brutali, primitivism, instinct teritorial, structuraţi în asociaţii de rău-făcători, impulsivi, distrugători şi discontinui".

Pentru pasul al doilea este nevoie de structuri adecvate şi capital financiar pentru că se trece la o activitate prognozată, continuă şi durabilă: trafic local şi regional de stupefiante, maşini furate, jocuri mecanice.

Pentru asta se cer capacităţi ierarhice, gestiunea unui teritoriu, organizarea unor contra-măsuri: intimidare, corupţie, violenţă.

Aş vrea să atrag atenţia eventualilor mei cititori asupra înaltei pregătiri profesionale de care trebuie să aibă parte un corupător valoros. Nu-i suficient să ai ce da; trebuie să ştii CUI, CÂND, CÂT, CE; trebuie să ştii să taci; dar şi să vorbeşti când vine vremea vorbitului; trebuie să înveţi să pierzi; şi, cum spunea Rudyard Kipling să „nu ai pentru pagubă amar".

Poate că despre toate astea vom vorbi altcândva şi altcumva!

Suntem în zona întreprinderii criminale care are nevoie de complicitate, de avocaţi adecvaţi, dacă se poate strecuraţi la facerea constituţiilor sau măcar pe banca forului legislativ, de notari coruptibili şi de contabili asemenea. Şi să nu uităm... de INFORMAŢII!

Dacă organizaţia îşi doreşte RENTE COMPLEMENTARE STABILE, adică o făbricuţă de făcut bani, în flux continuu, atunci staful trebuie completat cu indivizi conştienţi de natură criminală a acţiunilor, lucizi, realişti, planificatori.

Şi am ajuns la al patrulea pas al şotronului: VREM SĂ NE ÎNFILTRĂM în ECONOMIA LEGITIMĂ. În acest caz trebuie să participăm la şotronul cu figuri prima fiind reciclarea banilor criminali în finanţe şi economii legitime. Iar o faţă legală o realizăm prin achiziţionarea unor întreprinderi modeste care ne fac o „moacă" legală fiind sursa alibiurilor noastre financiare şi, mai ales, suportul unei activităţi criminale majore (spălare masivă de bani, cumpărări sau transformări de bunuri etc.)

Dacă vă asociaţi cu cine trebuie atunci puteţi face figura a V-a care înseamnă ACTIVITĂŢI PRĂDALNICE CE ŢINTESC SOCIETATEA şi STATUL pentru că odată reuşită săritura anterioară dispuneţi de o întreprindere „legală" care vă permite operaţii comerciale. Dar nu uitaţi o „figură" obligatorie în acest caz / pas: să jucaţi rolul omului de afaceri care vrea să iasă la lumină şi veţi fi adoptaţi de politicienii liberali; iar dacă vă clamaţi şi angajamentul social-eventual şi cel bisericesc (reţeaua Cozmâncă!) atunci veţi avea parte de aplauzele stângii.

Ce iese de aici?

O listă lungă: facturi false, evaziune fiscală, escrocherii legate de prestaţii sociale, fraude, obţinere de subvenţii sau / şi deturnarea lor.

Puteţi rămâne aici. exemple aveţi cu duiumul aici, în România.

Dar, în Nigeria, Rusia; Mexic, Israel sau Columbia ca şi în România putem accede la CARTELURI sau SOCIETĂŢI CRIMINALE ANALOAGE caz în care veţi gira o activitate criminală internaţională, veţi avea acces pe pieţele publice (şi veţi învăţa cum se foloseşte o secetă, un cutremur, inundaţiile şi alte calamităţi).

Pentru asta este nevoie să înveţi folosirea omertei – pe care vei şti să o impui celorlalţi; să corupeţi cu artă; să ucideţi – dar moderat.

Aţi mai avea unde ajunge.

La sfânta sfintelor criminale: MAFIILE!

Pentru cei dintre dvs care, în ciuda riscurilor, veţi fi vrând să preluaţi această îndeletnicire, iată un rezumat – incomplet fireşte – al activităţilor criminale şi mafiote: RACKET şi EXTORSIUNE de fonduri; contrabandă de ţigări, tabac, alcool, metale preţioase, metale feroase şi neferoase, trucajul adjudecărilor şi licitaţiilor publice, producţie şi trafic de narcotice, trafic de arme, de fiinţe umane, vehicule furate, controlul jocurilor de noroc, organizarea jocurilor ilegale, trafic de obiecte de artă, contrafacere de mărci, diverse fraude financiar-comerciale, financiare (TVA), ocolirea embargourilor, manipulări frauduloase de cărţi de credit, FRAUDA CU SUBVENŢIILE DATE DE UE s-au RIDICAT, ÎN 1997, la UN MILIARD PATRU SUTE DE MILIOANE DE EURO, piraterie maritimă, bani falşi.

P. S. La cerere şi contra unui comision adecvat, putem pune la dispoziţie nume, adrese, informaţii pentru a vă putea angaja cadrele necesare organizării acestor tipuri de activităţi. În carnetul nostru monden dispunem de orice, de oricine, de la orice nivel – (P, PNA, CSJ, MFP etc.) (iniţialele sunt uşor de decriptat!)

•► „Şi a zis (Iisus; n. n.): Spre judecată am venit în lumea aceasta, ca cei care nu văd sî vadă, iar cei care văd să fie orbi".

„Iudeii însă i-au răspuns: Nouă nu ne este îngăduit să omorâm pe nimeni;" (Ioan, IX 39 şi XVIII 31)...

(urmare din pag. 7)

•►(POMUL CUNOAŞTERII)

În general, viitoarele virări clonare de la a fi un simplu tratament pentru cei altfel infertili către încercări de a stabili caracteristici predeterminate ale urmaşilor temerile apar ca mult mai legitime în ce priveşte despotismul parental şi cu atât mai tentaţi să se intervină cu reglementări.

Aceeaşi demarare între binevenita intervenţie medicală şi inacceptabilul perfecţionism al părinţilor trebuie stabilită în domeniul mult mai complicat al modificărilor genetice prenatale. Părinţii pot deja să stabilească ce embrioni să fie implantaţi – pentru a elimina anumite maladii; pe termen lung se practică o eugenie benignă şi atâta vreme cât este vorba de condiţii medicale – lucrul pare acceptabil: de ce să nu-i fereşti de şansa de a trăi fără maladia Parkinson?

În schimb, intervine un sentiment neplăcut când părinţii încep să elimine trăsături de caracter precum homosexualitatea, sau selectarea activităţii unor gene bune precum cele de care depind capacităţile atletice, coeficientul intelectual sau înălţimea.

Şi, fireşte, de totdeauna părinţii au încercat să determine genele copiilor: Aristotel îi sfătuia pe bărbaţi să-şi elimine testiculul stâng pentru a garanta obţinerea unui băiat.

Dar modificarea genetică a embrionului marchează o nouă plecare: o pierdere a autonomiei şi demnităţii. Un copil pe care părinţii îl silesc să ia lecţii de pian poate cândva să renunţe la ele; dar nu va mai putea schimba faptul că este cu 10 inci mai înalt.

Cel mai bun ghid ar fi – susţine revista citată – SCEPTICISMUL şi PRAGMATISMUL.

Ne vom permite să ne prezentăm şi noi punctul de vedere, nu înainte de a trece în revistă efectul acestor noutăţi în domeniul genetic, asupra comportamentului politicienilor şi regulatorilor care încearcă să înţeleagă imensa implicare a ştiinţei genetice în Statele Unite ale Americii, acolo unde anual are loc MARŞUL pentru Viaţă ca protest împotriva unei legi (ROE and WADE) prin care Curtea Supremă a legalizat avortukl: fiecare imn, fiecare rugăciune, fiecare discurs repetă acelaşi mesaj: AVORTUL ESTE UN RĂU CE TREBUIE OPRIT în timp ce lozincile purtate de protestatari transmit mesajul unor fetuşi însângeraţi: Da, tratament omenos pentru animale = NU TRATAMENT ANIMALIC PENTRU OAMENI!

Domeniul amar al acestei probleme familiare s-a întins cu o viteză sufocantă şi se confundă cu politica. Din 1994 începând America a crescut 3, 5 trilioane de plante modificate genetic, descifrarea genomului uman a fost încheiată, s-au depus patente cu genele umane; primele procese împotriva companiilor care au folosit informaţia genetică discriminatoare împotriva salariaţilor au început, clonarea s-a impus şi ea: americanii stau la coadă ca să-şi înghete DNA (ADN)-ul celor dragi, inclusiv a cailor de rasă (sau animale de companie – ultimii pentru 895 dolari, plus 100 anual, în vederea înmagazinării; oamenii de ştiinţă tind să fie din ce în ce mai încurcaţi încercând să pună toate aceste probleme cap la cap.

Există programe ce trebuie luate în consideraţie:

= cercetarea asupra celulei matrice (stem-cell) se află în desfăşurare;

= modificarea genetică a trăsăturilor de caracter este un proiect mai depărtat;

= există o diferenţă între IVF (fertilizarea în vitro) şi tehnologiile genetice – care tind să schimbe forma viitoare a organismelor noastre;

= dar, mai ales, trebuie să se răspundă unei serii întregi de întrebări etice pe care le pun oamenii care nu fac parte din corpul ştiinţific al Americii.

America este cel mai important câmp de bătălie în acest domeniu pentru mai multe raţiuni:

1. – este ţara cu cea mai avansată industrie biotehnologică;

2. – unele din aceste chestiuni etice se mariază cu cele privind problema avorturilor;

3. – Americanii au avut de totdeauna mania perfecţionismului – fie că este vorba de chirurgia plastică sau de modul în care este cântat Mozart pentru a-i educa pe copii încă din uter;

4. – cultura legalistă din America nu se acordează cu „prostiile" etice comune în Europa şi

5. – în ciuda tuturor acestor lucruri politicienii americani şi ordonatorii par aproape complet nepregătiţi pentru ceea ce li se pregăteşte în acest domeniu.

Despre reacţiile acestora, despre punctul nostru de vedere şi, mai cu seamă, despre ceea ce ne aşteaptă pe toţi pe măsură ce se deschide evantaiul tuturor acestor consecinţe care par a fi plecat de la încălcarea acelei ştiute porunci biblice într-un alt număr al revistei noastre.

(urmare din pag. 3)

•► (REGULILE JOCULUI...)

Dacă veţi încălca regula jucătorului de şah veţi pierde timp, veţi dezamăgi pe cei care v-au ales, veţi dobândi antipatia „piesei" pe care trebuie să o alungaţi – sau să o pierdeţi etc.

Este o regulă valabilă şi în viaţa, şi în şah.

Orice membru al familiei, al partidului, al societăţii sau al tablei de şah neutilizat poate deveni dacă nu un viitor duşman în mod sigur un parazit inutil.

În şah există şi o serie de greşeli grave: de pildă o piesă izolată, fără acoperire – adică fără apărare, fără drumuri de retragere, fără viitor. Sau toate economiile şi forţele încredinţate aceluiaşi „seif".

Aşadar, şi în viaţă şi în politică – domenii cu reguli asemănătoare – deşi frecvent încălcate – şi de aici dramele şi tragediile noastre – trebuie respectată regula „greşelilor grave din şah". Nu vă lăsaţi aliaţii, prietenii, familia în voia vântului; nu puneţi toate ouăle într-un singur paner, nu faceţi mişcări fără acoperire.

Ca şi în Biblie, şi în viaţă, şi în politică există o serie de porunci; povestea că politica se poate descotorosi de moralitate este o inepţie. Corneliu Zelea Codreanu aminteşte în cele 6 legi fundamentale ale ciubului pe cea a onoarei: „mergi numai pe căile indicate de onoare. Luptă şi nu fi mişel, Lasă pentru alţii căile infamiei. Decât să învingi printr-o infamie mai bine să cazi, luptând, pe drumul onoarei".

Iată cele ZECE PORUNCI ale jucătorului de şah.

Vei vedea că ele au loc şi în panoplia omului politic dar şi în aceea a fiecăruia dintre noi – indiferent de locul pe care-l ocupăm în lume sau de preocupările noastre.

1. – De la început şi tot timpul „fi cu ochii 'n patru";

2. – Să te fereşti de „daruri"; în spatele lor se pot ascunde „cai troieni";

3. – Vei urmări şi în viaţă, şi în politică dar mai ales în şah dezvoltarea şi nu capcanele.

4. – Aplicarea cunoştinţelor corect căpătate îţi asigură eficacitatea;

5. – Să calculezi clar cât mai multe din consecinţele faptelor tale;

6. – Şi în şah şi în viaţă să fii atent şi să eviţi şahurile prin „descoperire şi încuietorile";

7. – Să nu faci paradă de „forţa ta" decât în momentele necesare;

8. – Lichidarea adversarului să o faci fără a-l înjosi, fără suferinţe şi fără zgomote inutile;

9. – Blocarea adversarului este calea sigură spre un „mat" victorios;

10. – Înainte de a încerca totul să nu te resemnezi niciodată.

COMUNICAT

Fundaţia Română pentru Cultură şi Educaţie BUNA-VESTIRE

Dezaprobă şi anul acesta – cum am făcut şi anul trecut – gestul primarului general al Bucureştilor de a autoriza „manifestaţia" homosexaualilor din data de 03/06. 2006. Dacă dl primar general Videanu îşi închipuie că prin această aprobare a câştigat stima creştinilor se înşeală. Homosexualii au primit prin articolul cu pricina din CP dreptul de a-şi practica viciul contra naturii în spaţiul privat. Nu şi de a pleda pentru el, prin demonstraţii, în cel public! Mai mult decât atât... noi, cetăţenii heterosexuali, nu ne manifestăm înclinaţia naturală şi creştină prin demonstraţii pe stradă, nu demonstrăm că suntem de orientare heterosexuală, nu-i agresăm cu orientarea noastră pe aceşti minoritari. De ce atunci aceşti nefericiţi să ne agreseze vizual cu înclinaţiile, exchibiţionismul şi bezelele, costumaţia, strigătele şi zbenguiala dumnealor? În plus dorim să ştim dacă, dvs. , dle Videanu, sunteţi de aceeaşi orientare ca manifestanţii LGBT? Aşa, ca o informare firească. Fiind o persoană publică ni se pare normal să cunoaştem amănunte din viaţa domniei sale, la fel ar trebui să ne informeze toţi aceşti domni politicieni, parlamentari ce ne conduc care le este religia, orientarea morală, sexuală etc. Ni se pare firesc să ştim dacă ne reprezintă cu adevărat pe noi votanţii majoritari sau numai pe minorităţile de o natură sau alta. Dacă domnii primari, parlamentari, guvernanţi sunt reprezentanţi ai minorităţilor să procedeze corect atunci când cer să fie votaţi şi să se declare ca reprezentându-le pe acestea şi nu pe majoritari. Şi, în consecinţă, să ne spună, pe faţă, că sunt anticreştini, anti-ortodocşi, anti-familie tradiţională, anti – relaţii heterosexuale, anti-români, pro-homosexuali, pro-lesbiene, pro-transexuali, pro-relaţii om-animal, contra procreării şi naşterii de copii, pro-pedofili, pro-criminali, pentru consumul de droguri, pentru căsătorii între persoane de acelaşi sex, pentru încurajarea familiilor de homosexuali, pentru dizolvarea prin mijloace paşnice a creştinismului ortodox (pentru „valorile UE"; căci acestea de mai sus sunt „valorile" UE. Dar s-o facă explicit! Adică, să spună clar că aceste „valori" ne oferă această nefericită UE şi pe ele vor să ni le impună nouă românilor ortodocşi şi încă majoritari în această nefericită Românie.). Să ne comunice aleşii şi guvernanţii preferinţele lor reale şi nu pe cele cultivate de noi votanţii majoritari. Pentru că vedem, că, ne gâdilă, la convingeri, doar pentru a le oferi voturi iar după ce le-au primit cultivă „valori" care nu sunt ale noastre. Sunt „valori europene!" Vai de o asemenea „Europă" şi de noi că suntem târâţi de belciug în ea. Flămând, da' homosexual, cu salariu de 60 de euro... da' lesbiană, cu pensie de 70 de euro şi LGBT, cu case luate de ape, cu păduri jefuite, de cine ştie ce ins de peste Tisa, dar LGBT, da' pedofil, consumator de droguri, prostituată, şomer etc. Iată ce ne oferă primarii, guvernanţii şi parlamentarii din România. Nu putem fi pentru demonstraţii de acest gen... De ce n-ar demonstra şi fumătorii, corupţii, primitorii de mită, traficanţi de carne vie, vânzătorii de opiu, barbugii, cartoforii şi alte „minorităţi" şi toţi să ne ceară să fim „toleranţi" faţă de „ocupaţiile" lor. Să-şi practice „înclinaţiile" în spaţiu privat (Că statul laic le-a dat acest „drept"; că nu ne vârâm noi în patul lor!) şi nu să militeze pe stradă pentru vicii contra firii pentru a face prozelitism.

Bucureşti, 02/06. 2006.

Preşedinte, **Doru MIHAIL**

Secretar general, **George URSA.**

BUNA VESTIRE

Editor: Fundaţia Română pentru Cultură şi Educaţie „BUNA VESTIRE"

Consiliul Fundaţiei:

Doru MIHAIL – preşedinte;

George URSA – secretar general.

Redacţia:

Fondator: Simion Ghinea – Vrancea

Redactor şef: George URSA;
Publicist comentator: Doru MIHAIL;
Corector: Ionică ILIUŢĂ.

Culegere texte: Elena SORA, George URSA.

Tehnoredactare: Elena SORA, George URSA

Corespondenţă: RevistaBunaVestire@yahoo.com
Administraţia: 0723/231340.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS, str. Luduş nr. 32, Bucureşti

* *Materialele neacceptate, pentru publicare, nu se restituire;*
* *Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.*

ISSN: 1224 – 3493